la Burxa
Periòdic de Comunicació Popular
BarriSants.org
Sants i barris veïns · 5.000 exemplars · distribució gratuïta · mensual · abril 2006 · núm. 95

Sentència contra el ‘mòbbing’ al carrer Càceres

[Els propietaris van voler desfer-se dels veïns acusant-los d’obres il·legals, però finalment el procés se’ls ha girat en contra. Estan obligats a mantenir el contracte i reallotjar el denunciat mentre duren les obres de rehabilitació]

[Els veïns van haver de patir talls reiterats de l’aigua i la llum, fuites provocades, ensiliconament del pany de la porta, rates, esfondraments de sostres, cops a les portes i sorolls a les nits, entre d’altres coses]

El cas de Cecilio Hipólito no és un cas únic. Les més de 415 denúncies recollides per l’Ajuntament de Barcelona l’any 2004 demostren que l’assetjament immobiliari és un fenomen alarmant. I més si es té en compte que molts dels casos de *mòbbing* no s’arriben a denunciar, generalment perquè afecten finques velles amb llogaters de renda antiga i d’avançada edat, que acaben marxant per les coaccions dels propietaris.

El buit legal entorn d’aquest fenomen (la no tipificació del *mòbbing* com a delicte) permet la impunitat d’aquestes pràctiques.

Cecilio podrà continuar vivint a casa seva però ningú condemnarà els propietaris pel mal sofert durant quatre anys.

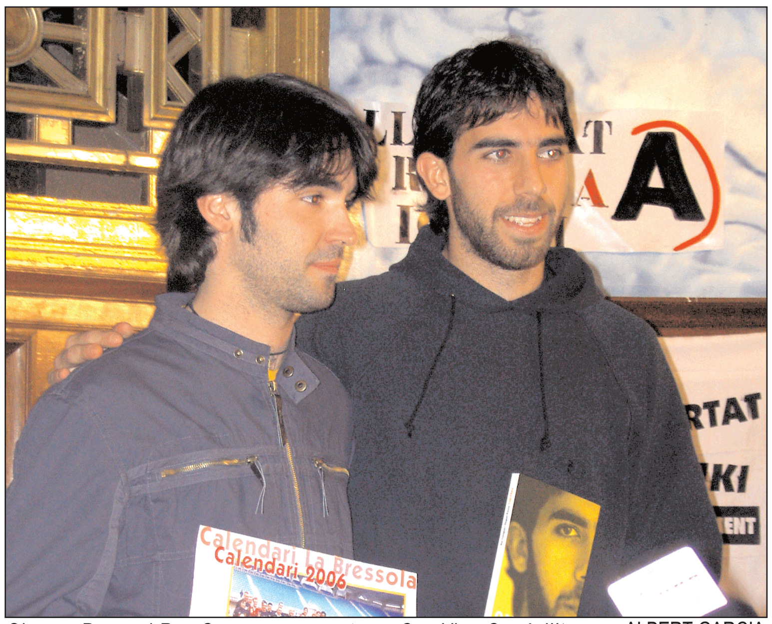
[pàgina 3]

Oleguer dóna suport a Can Vies

El passat dijous 27 de març Oleguer Presas i Renom i Roc Casagran i Casañas van presentar el llibre *Camí d’Itaca* (editorial La Mina) a la Capella del CSA Can Vies. A la taula hi havia també l’escriptor valencià Ferran Torrent i el president de la Fundació Escoles Bressola de la Catalunya Nord (on aniran destinats el 3 % dels beneficis del llibre).

A l’acte, Oleguer va reivindicar el paper de Can Vies, centre social autogestionat que funciona al barri de Sants des de fa gairebé nou anys, i que actualment es troba en perill de desallotjament. Aquest fou el motiu pel qual la roda de premsa es va realitzar en aquet lloc emblemàtic del barri de Sants.

[pàgina 10]

Oleguer Presas i Roc Casagran presenten a Can Vies *Camí d'Itaca*. ALBERT GARCIA

ÚLTIMA HORA

Noia agredida i vexada pels Mossos a Sants

El passat 18 de març una noia de 18 anys va ser vexada i agredida sexualment mentre era als calabossos de la comissaria de Sants. S’ha obert una investigació per aclarir els fets. Els familiars ja han denunciat el cas.

[informarem en el proper número]

SANTS

Mobilitzacions de la Plataforma Soterrem les Vies

La Plataforma Soterrem les Vies ha protagonitzat diverses mobilitzacions aquest mes de març. En destaquen una xiulada a l’alcalde de Barcelona i un tall de carrer.

[pàgina 5]

EN MOVIMENT

La llei d’estrangeria és violència de gènere

La llei d’estrangeria, injusta en tots els seus plantejaments, és encara més greu quan s’aplica al gènere femení.

[pàgina 2]

ARREU

Falles: una festa a recuperar

En els últims anys els moviments populars valencians han pres consciència de la importància de recuperar la festa o, si més no, de participar-hi amb un plantejament alternatiu.

[pàgina 11]

Joan Canela, vivències a la Bolívia actual

entrevista

[pàgina 12]

(assaig: Nosaltres les dones — CEPC | pot petit: Esplai sense sostre — Esplai Turons | música: Latent inòpia)

parèntesi

[pàgines centrals]

editorials

Sants, veuràs quin nyap

Amb el cinisme a què voldrien tenir-nos acostumades (i que encara ens resulta indigest), l'Ajuntament ha endegat una campanya d'*autobombo* sobre el calaix. Amb uns cartells de qualitat, ens volen fer veure que el calaix serà un jardí fantàstic. No ens posarem a parlar sobre l'estupidesa en si que suposa fer publicitat sobre unes obres públiques (que, de fet, no hauria de ser necessària si comptés amb una bona rebuda del veïnat), ni de com de patètica resulta la publicitat provinent d'un ens públic, ni tampoc sobre les despeses que tot això ens suposa. Però sí que volem dir una vegada més, i les que calgui, que no volem el calaix, ni un macrocentre comercial, ni altes velocitats, ni res del que ens volen vendre com a progrés i que no és més que especulació i més especulació.

Una batalla desigual

El cas del Cecilio podria alegrar-nos i fer que, d'aquest cas que ha estat resolt favorablement, n'extraguéssim la conclusió que alguna cosa està canviant. Però una flor no fa estiu, i tot plegat ens fa lamentar el silenci en què es viuen moltes d'aquestes situacions. Veiem com amb tots els PERI d'arreu de Barcelona s'utilitzen els mateixos mitjans d'assetjament immobiliari. Està tot planificat, els casos són ben similars. Però les persones que pateixen l'assetjament són també aquelles que menys mitjans tenen per denunciar-lo. Normalment, la resposta només pot ser la resignació. Les dificultats per combatre'l són nombroses: no hi ha xifres, és de difícil detecció, les persones que el pateixen són blancs ben triats per la seva vulnerabilitat... Tanmateix, no és un tema que ens vingui de nou: la Nieves Fernández, l'Esplai Turons i la Coral La Floresta han patit el mateix. Quina mena de veïnat està promovent l'Ajuntament? Per què és més greu jugar a pilota, patinar o fer una pintada al carrer que foragitar entitats i persones del nostre barri?

opinió

Pacte nacional d'educació

JOU

El Pacte nacional de l'educació canviarà poques coses de la quotidianitat educativa. A pesar del que ens han volgut vendre els buròcrates del departament i els sindicats, tot seguirà més o menys igual. La gran majoria dels problemes educatius del país seguiran sense solució. Veure que les grans novetats del pacte són, entre altres coses, la implantació de la sisena hora lectiva a les escoles públiques i l'augment de la plantilla de professors i professores en 4.600 docents és una mostra més que ha prevalgut molt més l'escenari polític que l'educatiu. Quan farem un pacte educatiu que tingui l'únic propòsit de millorar la realitat educativa de tots els infants, adolescents i joves del nostre país per assegurar-nos el seu creixement i la seva autonomia?

Tot i les promeses electorals d'ajudar l'escola pública i acabar amb alguns concerts, el nou pacte aposta per la doble xarxa educativa (fins i tot la bateja amb el nom de Servei Públic d'Educació) i manté la situació en què es troba l'escola pública enfront de l'escola privada concertada. Tindrem una nova llei catalana d'educació que seguirà perpetuant la fractura social, econòmica i cultural de l'alumnat català. Per què les escoles concertades seguiran sense tenir un model públic i participatiu de gestió, un sistema de selecció de professorat, d'admissió d'alumnes i un control de la despesa pública?

La famosa sisena hora lectiva em desperta molts dubtes. Pobres nens i nenes, una hora més a l'escola fent, molts cops, activitats descontextualitzades amb el seu creixement i el seu cicle vital. Per què no donem més importància al nen o nena que al currículum? No hauria estat més rendible pedagògicament reforçar les hores de classe i reduir les ràtios de classe?

Podem donar les gràcies al Pacte nacional de l'educació i als buròcrates de torn del fet que, a poc a poc, ens anem distanciant més i més de països com Finlàndia, que són referència en matèria educativa. Finlàndia, a diferència del nostre país, té una xarxa importantíssima d'escoles públiques i té menys hores lectives i en jornada continuada. Gràcies.

SALT DE PLENS

Follar clar i català

QUEL NESS

"Un poble no està del tot normalitzat fins que no pugui gaudir de la seva sexualitat en el seu propi idioma", diu Bibian Norai, l'espaterrant exactriu, directora i portaveu del primer Saló del Sexe en Català, celebrat a Manresa el passat cap de setmana, om hem de suposar que hi havia pel·lícules *parlades* en català, encara que si són doblades tampoc m'entusiasmarien massa.

I és que una de les coses més ridícules que he vist mai a la vida, pel que fa a productes audiovisuals, és el doblatge de les pel·lícules porno, en castellà, és clar. És realment patètic escoltar el gemecs, esbufecs i crits de tota mena, des de la més absoluta de les impostures. Quan obren la boca, normalment ocupada, les frases que s'escolten no tenen el més mínim interès argumental. D'acord que coses semblants es diuen quan practiquem sexe, però si ja de per si no són massa interessants, per tòpiques, suades i previsibles, ho són moltíssim menys en ser doblades a l'espanyol. Els "Fóllame más fuerte", "Métemela, métemela, métemela", "Me voy a correr en tu boca", "Me corro, me corro" sonen d'un cartró pedra espectacular. Seria bo de veure els *actors* de doblatge porno, realment el nivell més baix que hom pot assolir en les arts escèniques, tranquil·lament asseguts en l'estudi de doblatge i repassant el diari o fent un cafè entre escena i escena, per tot seguit continuar dient obscenitats com qui no vol la cosa.

A mi, que sóc un defensor de les versions originals, ja siguin en anglès, swuahili o arameu, m'agrada més escoltar els gemecs en versió original, com a mínim són més creïbles. Amb tot, benvingudes les porno en català, doblades o no, ni que sigui per demostrar, un cop més, que en llengua catalana es pot fer de tot.

Ara bé, fa llàstima comprovar com l'herència franquista pesa com una llosa, tant o més grossa que la que hi ha sobre la tomba del criminal al Valle de los Caídos. No hi ha manera que deixin de doblar els films, deixant de banda que és un gran negoci per als estudis de doblatge. És clar que l'entrada del cinema ens surt més cara perquè s'ha de pagar el doblatge (encara que es vagi a veure versions originals el preu és el mateix).

I així estem a la cua del països europeus quant a coneixements de llengües estrangeres, amb l'excepció feta de l'espanyol. Si l'oïda s'acostuma de petits a escoltar altres accents, altre tonalitats, altres sons, esdevé més fàcil parlar idiomes. Si no, que ho preguntin als grecs, portuguesos, romanesos, serbis, holandesos, danesos, etc. En els països petits el doblatge no surt a compte econòmicament. No saben la sort que tenen.

CARTES A LA BURXA

Envia'ns el teu escrit a laburxa@laburxa.org o a Can Vies (c. Jocs Florals, 42. BCN 08014).

L'enemic és l'Ajuntament

JORDI SOLER

L'enemic de les plataformes veïnals en lluita de Barcelona coordinades en accions conjuntes és l'Ajuntament, i en alguns casos el govern autonòmic o el central. No ho és la FAVB [Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona], com ha semblat entendre's en alguns diaris.

És cert que la diferència organitzativa de vegades ens allunya, ja que les plataformes apleguen grups de veïns en conflicte, mentre que la FAVB aplega diferents organitzacions: algunes combatives, d'altres passives o gairebé inexistents, d'altres instal·lades i d'altres, en fi, abduïdes per les engrunes del poder.

Les accions del 29 de març tenien com a diana la política de participació de l'Ajuntament. Una política que pretén emmascarar una actitud sovint dictatorial i d'eliminació de tots els moviments socials que no li fem la gara-gara.

la Burxa
Periòdic de Comunicació Popular de Sants i barris veïns

LA BURXA és una revista editada per un equip de redacció que es troba cada dilluns al CSA Can Vies (c. Jocs Florals, 42)
Periodicitat: mensual
Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@laburxa.org
LA BURXA no es fa responsable dels articles d'opinió.

En aquesta BURXA hi han col·laborat: Roser Benavent, Toni González, Gemma Parera Àlvarez, Guillem Sànchez, Pau Canela, David Positiu, Soto, Jordina, Laia i Meritxell Sánchez Amat, Mireia Pui, Jou, Carme, Ester de Pablo Rams, Anna Farré, Helena Olcina i Amigo, Isaac, Marc, Albert Alonso, Miquel Darnés, Agus Giralt, Oriol, Yol, Marc Faustino i Vidal, Josep Pons, Casal Independentista, Comissió de Veïns de la Bordeta, Assemblea Can Vies, Comissió de Dones de l'Associació de Papers i Drets per a Tothom, Aurora Mora, Tofolino, Idoia Calabuig i Olcina, Albert Garcia, Sal·lus Herrero i Ximo Guillem-Llobat.

Sentència contra el 'mòbbing' al carrer Càceres

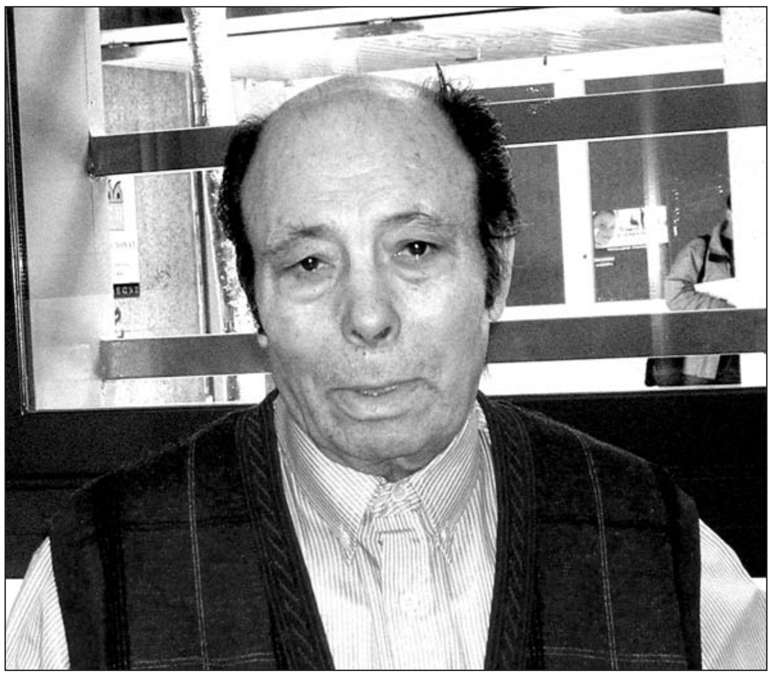
[Un veí de Sants ha hagut d'aguantar durant quatre anys tot tipus de pressions per part dels propietaris per fer-lo fora de casa seva]

[Una sentència judicial dóna la raó al llogater i li permet d'acabar el seu contracte, i obliga la propietat a rehabilitar la finca]

ESTER DE PABLO RAMS ▪ **SANTS**

El passat 3 de març, Cecilio Hipólito es traslladava de casa seva, al carrer Càceres, 9, al carrer Sugranyes. Es començava a complir una resolució judicial dictada el passat setembre que condemna la propietat a la rehabilitació integral de la finca i al reallotjament d'aquest avi de 81 anys mentre durin les obres, i que garanteix que podrà tornar a casa seva quan aquestes acabin.

Però aquesta sentència ha estat fruit d'una dura batalla que ha durat més de quatre anys, al llarg dels quals Cecilio i la seva filla, Josefina, han hagut de plantar cara a les pressions dels propietaris per fer-lo fora. És un cas més de l'anomenat *mòbbing*, o assetjament immobiliari, en què Barcelona és líder absoluta a l'Estat espanyol amb 415 denuncies l'any 2004. Sembla que els diferents casos d'aquest nou fenomen social segueixin el mateix maquiavèlic guió, i la història d'aquest veí de Sants no se'n salta ni un pas.

Cecilio a la casa del carrer Sugranyes, on està reallotjat. ESTER

Un malson

Tot va començar l'any 2002, quan Teófilo Villanueva i Pedro Esgueva, inversors privats, compren l'edifici del carrer Càceres, 9, una finca molt degradada de 114 anys, on mai s'ha fet cap reforma pel seu manteniment i en la qual hi vivien 10 veïns. Els nous propietaris tenen pressa per fer fora els llogaters, amb contractes antics de rendes baixes. Els ofereixen 300.000 pessetes perquè marxin i en poc temps només queden quatre veïns, que comencen a rebre pressions de tot tipus: talls reiterats de l'aigua i la llum, fuites provocades, ensiliconament del pany de la porta, rates, esfondraments de sostres, cops a les portes i sorolls a les nits i fins i tot l'allisament dels esglaons de l'escala perquè els veïns, tots persones grans, rellisquessin. Això va fer que Cecilio, diabètic, es trenqués una cama, i que patís diversos infarts. La seva filla afirma que se li partia el cor de deixar el seu pare allà, en aquelles condicions, però ell no volia marxar; allò era casa seva des de feia 20 anys i ningú no el faria fora. Josefina va remoure cel i terra per ajudar el seu pare a lluitar contra l'assetjament. Van posar tot tipus de denúncies, que no prosperaven o que es resolien amb petites multes als propietaris, i diu que s'ha cansat d'omplir instàncies, l'única solució que ofereixen les diferents administracions públiques.

Imatge de l'estat de degradació de l'edifici del carrer Càceres, 9. ESTER

Denúncia per obres il·legals

El colofó va ser la denúncia interposada contra Cecilio per una banyera instal·lada 18 anys enrere. La propietat l'instava a abandonar la finca o a pagar 22.000 euros per danys i perjudicis. Van aconseguir acollir-se a la justícia gratuïta i l'advocada, a més de recórrer la denúncia, va interposar una demana reconvencional contra la propietat, demanant que la condemnessin a rehabilitar la finca i a mantenir el contracte de lloguer de Cecilio, que finalitza el 2016.

Afortunadament, o gràcies a la fermesa de Cecilio i la seva filla, el jutge Carlos Antonio Fanlo va donar-los la raó, en el que es pot considerar un sentència poc comuna i exemplar, dictada el passat setembre. Però l'execució de la resolució judicial també ha estat un procés costós, al qual els propietaris han posat tots els entrebancs que han pogut. Ara les obres de rehabilitació de l'edifici han començat i en Cecilio s'ha traslladat temporalment, però ni ell ni Josefina, malgrat la victòria judicial, no respiraran tranquils fins el dia que torni a la seva casa del carrer Càceres.

Impunitat

Però la victòria de Cecilio no és habitual entre les víctimes d'assetjament immobiliari, ja que la majoria dels llogaters acaben cansant-se i marxant, no s'arriba mai a denunciar o hi ha sentències ridícules contra els propietaris. Cal recordar el cas d'un veí de ciutat vella que es va suïcidar l'any passat. Una de les raons és que el *mòbbing* immobiliari encara no està tipificat com un delicte penal, aspecte que mentre no canviï garanteix la impunitat dels propietaris i dificulta la lluita contra aquestes pràctiques. Cecilio ha aconseguit continuar vivint a casa seva i que rehabilitin la finca, però els propietaris no seran condemnats per les pressions que han portat a terme. I és que mentre no canviïn les lleis no es poden denunciar d'una manera global els responsables del *mòbbing*. En el cas de Cecilio, qui respondrà per aquest quatre anys de patiment?

QUÈ POTS FER SI PATEIXES ASSETJAMENT IMMOBILIARI?

>> Denuncia tot allò que et facin (talls d'aigua, llum, etc.), fotografia-ho i recull testimonis.
>> Demana una còpia de les denúncies o de qualsevol document que signis, on hi constin la data i l'hora.
>> Recopila tota la documentació del que et passa.
>> Si no et cobren el lloguer, envia'l per gir postal. Si te'l retornen, ingressa'l al jutjat, ja que si demostren que no has pagat el lloguer en dos mesos et poden fer fora.
>> Denuncia la venda de finques amb llogaters a dins. S'ha d'intentar que et reconeguin com a llogater de la finca.
>> Tens dret a un advocat. El Col·legi d'Advocats està obligat a proporcionar-ne d'ofici a les persones que no tenen recursos per contractar-ne un. El telèfon del Col·legi és: **93 487 94 18** o **93 496 18 80**.
>> Pots denunciar el cas a l'Oficina Municipal d'Informació als Consumidors, malgrat que a part de recollir el cas només s'ofereixen com a mediadors.
>> Busca sempre solidaritat i suport i intenta fer públic el cas.

Entre el 'mòbbing' i la violència immobiliària i urbanística

El passat 19 de març l'Espai Obert va acollir un taller organitzat per la Plataforma contra la Violència Immobiliària. Des de La Burxa hem aprofitat aquest acte al barri per donar a conèixer la feina que estan fent.

"Fa més d'un any, i a partir d'una iniciativa de la Coordinadora contra l'Especulació del Raval, vam començar a elaborar un dossier sobre la violència immobiliària i urbanística. Avui podem dir que el que s'ha popularitzat com a *mòbbing* no és més que la punta de l'iceberg d'una realitat tan dura com invisible.

La duplicació en un any de les denúncies i els expedients oberts en la ja desapareguda Oficina Antimòbbing Municipal, que van passar de 200 denúncies i 70 expedients oberts l'any 2004 a 415 denúncies i 130 expedients oberts el 2005, és una dada significativa per si mateixa, malgrat el selectiu criteri oficial.

El que, més que *mòbbing*, preferim anomenar *violència immobiliària*, és inseparable del model de ciutat i de la planificació urbanística municipal. En concret, i encara que els casos d'assetjament no es produeixen només entorn de macrooperacions urbanístiques, són plans com el de l'Illa Robador al Raval i el Pla de l'Estació a Sants, en què es pot afirmar que als projectes de negoci i explotació econòmica els molesta la població de sous baixos o pensió mínima, renda antiga i *sense estil*.

Aquell dossier, que ara serà un llibre gratuït, voliem que fos alguna cosa més que una acumulació de dades. Va ser un pretext per crear un espai de debat i definició d'estratègies entorn de l'habitatge, el territori i l'espai públic, des del moviment veïnal i de barri fins a la gent de les okupacions.

Hem fet quatre sessions del "Taller contra la violència immobiliària i urbanística", hem organitzat mobilitzacions puntuals i hem desenvolupat la *Carta de mesures urgents contra la violència immobiliària i urbanística*, que planteja diversos punts fonamentals com la limitació del preu de l'habitatge i dels lloguers, la reforma de la LAU, i la moratòria dels PERI i les reformes urbanístiques, a més de la penalització de l'assetjament immobiliari i la despenalització de l'okupació."

PLATAFORMA CONTRA LA VIOLÈNCIA IMMOBILIÀRIA

Més informació a:
http://mobbingbcn.blogspot.com
http://www.sitesize.net/coordinadoraraval/

A PEU DE CARRER

Una llarga jornada entre vies

Avui és un dia important. El CSA Can Vies celebra una jornada d'autogestió oberta al barri i totes tenim ganes que surtin bé les coses. El dia s'aixeca lletjot, i sembla que plourà. Al centre social ja hi ha moviment des de primera hora del matí. En poca estona comença el ball de fogons, espàtules, coberts i olles, instruments que serviran per posar a punt el dinar popular del migdia. La gent que camina pel carrer observa amb sorpresa aquest batibull de gent tallant tomàquets, enciams i pastanagues. "Que feu de menjar, aquí?", pregunta un vianant despistat. "Fem un dinar per l'autogestió del centre social!", li responen amb un somriure.

Mentrestant, la façana de la torreta del CSA es despulla per acollir un nou *graffitti*, que bona falta li feia a la nua paret. "Deixa't anar, dona't tot tu", em sembla llegir, i no puc evitar parafrasejar emocionat la tendra cançó del mestre Ovidi.

Al migdia, amb les panxes de tothom rugint, comença a arribar la gent a dinar. Semblava que no, però al final la Capella és plena per la teca. Entre amanides, cus-cus i vi de la casa, també hi ha lloc per comentar la jugada del dia anterior. Avui el tema del dia és el ball de bastons que va haver-hi la nit passada al Raval en el macrobotelló.

A la tarda hi ha mani pel Rubén i l'Ignasi, empresonats per no cantar el monòleg dictat des de les entranyes de l'estat, i Can Vies aprofitarà per descansar unes hores. Al vespre la gent torna força contenta de la manifestació, i amb gana per degustar tot l'elenc de pinxos que s'asseuen cofois a la barra de la Capella.

La festeta a la Capella tanca la llarga jornada. A poc a poc veig que va arribant gent, fins que el centre social s'omple. Toca torn de barra, i la colla ja està una mica cansada, tot i que veig tothom satisfet de com ha anat la jornada. D'aquí a poc seran les dues, i haurem de tancar, i la gent no sembla que tingui ganes de marxar. Però aquesta ja és una altra història...

Albert Alonso

Continuen les negociacions entorn de Can Batlló

[El passat 20 de març van començar a tancar-se acords sobre el futur del polígon industrial de Can Batlló a la Bordeta, malgrat un darrer intent de l'Ajuntament, fet amb poca convicció, d'incrementar l'edificabilitat del projecte en 11.000 m^2 de sòl]

ROSER BENAVENT • **LA BORDETA**

Els veïns, reunits en assemblea amb més de 200 assistents a Sant Medir, van discutir sobre la proposta de l'Ajuntament i van afegir un seguit de peticions al plantejament inicial:

-Manteniment del camp de futbol petit i ampliació d'un segon, amb gespa artificial i vestidors adequats.

-Concreció en un protocol específic de la proposta de col·laboració entre el barri i la Conselleria de Medi Ambient.

-Reserva d'un 80 % dels nous pisos de protecció per a veïns del barri. Es va parlar de fer tres nivells d'accés: d'una banda, barri de la Bordeta; de l'altra, districte de Sants-Montjuïc, i, per últim, la resta, amb percentatges concrets per a cada sector.

-També es va indicar que els veïns s'autoorganitzaran per sectors per tal de veure com els afecta el projecte a cada lloc en concret i es va anunciar la creació, d'entrada, de comissions per al carrer Corral i el carrer Parcerisas.

Aquestes propostes, presentades a l'Ajuntament, van ser entomades sense posar-hi més objeccions que la cabuda dels camps de futbol petits, sobre el quals els tècnics es van comprometre a fer un estudi. Sembla que si es salven les diferències amb els industrials el projecte entrarà en una via rodada.

Després només caldrà que l'Ajuntament respecti els acords, i que nosaltres ho vigilem.

CRONOLOGIA RECENT DE CAN BATLLÓ

[2-feb-2006] El Districte de Sants convoca el Centre Social de Sants, la Comissió de Veïns de la Bordeta i els afectats i proposa acceptar el paquet d'equipaments que havien demanat històricament per a Can Batlló.

[6-feb-2006] Reunió formal del Districte, l'Ajuntament central i la Conselleria de Medi Ambient amb les entitats per presentar la nova proposta integral per a Can Batlló (presentada en l'anterior número de LA BURXA).

[21-feb-2006] Assemblea del Centre Social de Sants amb 60 assistents on s'acorda acceptar la proposta i convocar una assemblea general.

[15-març-2006] L'Assemblea de Veïns a Sant Medir, amb més de 200 assistents, presenta esmenes al projecte i ratifica l'acord inicial de les entitats.

[20-març-2006] Segona reunió al Districte. Les entitats presenten les al·legacions recollides. El Districte intenta augmentar l'edificabilitat pactada, però davant el rebuig de les entitats fa marxa enrere. Es tanca un pacte sobre edificabilitat màxima i un calendari, i s'acorda seguir negociant.

PREVISIÓ DEL CALENDARI

Abril 2006 Aprovació inicial de la modificació del PGM.
Maig 2006 Tancament de l'acord amb la Zona Franca. Aprovació definitiva de la modificació del pla general metropolità. Nova assemblea veïnal de seguiment.
Desembre 2006 Final de les aprovacions.
Febrer 2007 Inici de les obres del nou CAP definitiu.
Abril 2007 Començament del trasllat d'empreses a la Zona Franca.
Juny 2007 Negociació del PAM 2007-2011 amb pressupost per arranjar els equipaments.
2007-2009 Desenvolupament urbanístic del pla.

Manifestació per la dignitat dels barris

Immobiliària sabotejada al carrer Joan Güell. BARRISANTS.ORG

Immobiliària siliconada al carrer Càceres. BARRISANTS.ORG

BARRISANTS.ORG • **SANTS**

Entre el 20 i el 26 de març va tenir lloc la Setmana de Desobediència, en el marc de la campanya "Països Catalans Insubmisos". Al nostre barri es van ensiliconar les delegacions d'Hisenda i de l'Oficina de Treball de la Generalitat, així com nombroses ETT i immobiliàries. També es va fer una crida en favor de la desobediència fiscal i per la sobirania econòmica dels Països Catalans.

El dia següent, continuant amb la setmana de desobediència, les accions es van centrar en denunciar la precarietat laboral i l'accés a un habitatge digne. Per aquest motiu es van atacar un centenar d'ETT i immobiliàries de tot Barcelona

Desallotjades quatre cases del barri sense ordre judicial

MARC G. PUIGARDEU ▪ SANTS

El passat dimarts 14 de març es van desallotjar quatre habitatges okupats al barri. Una desena de furgonetes antiavalots dels Mossos d'Esquadra, diverses dotacions de la Guàrdia Urbana i personal sanitari van participar en un desproporcionat dispositiu que va mantenir la circulació completament tallada durant més de dues hores.

Els immobles es trobaven als números 2 i 4 del carrer Sant Feliu de Guíxols i al 82 i 84 del carrer Constitució. Després dels desallotjaments es van enderrocar els edificis per deixar-hi solars buits.

Tots els desallotjaments es van fer de manera il·legal, ja que els Mossos d'Esquadra es van negar a ensenyar l'ordre de desnonament en tots els casos, i a cap de les cases havien rebut la notificació judicial corresponent. Els seus ocupants van denunciar *in situ* la il·legalitat dels desallotjaments, i van convocar una manifestació que hores després va recórrer els carrers del barri.

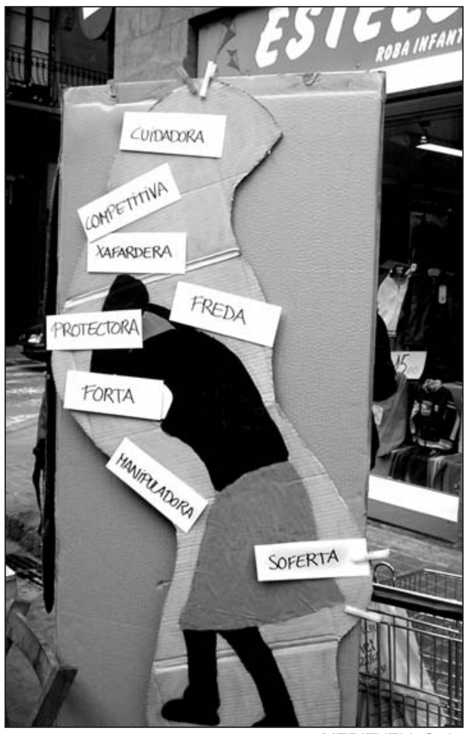
El desplegament resultà desproporcionat. ALBERT GARCIA

El 8 de març se'n va al mercat

MERITXELL S. A. ▪ SANTS

Amb aquest títol, dones de diverses entitats del barri van voler fer present la reflexió sobre la realitat de les dones al Mercat de Sants. Durant el matí del 4 de març, les dones de l'Assemblea de Barri de Sants, Endavant-Sants, L'Escletxa i Creación Positiva van instal·lar dues paradetes per informar de manera interactiva (amb jocs, plafons i telenotícies en viu i en directe) les vianants. Així mateix, van obsequiar les dones amb un tros de pastís i una flor per celebrar el seu dia. Una cercavila teatral organitzada pel grup de teatre de Can Vies va recórrer l'interior del mercat.

El mateix dia al vespre, Can Vies es va omplir de teatre i música "Per un nou feminisme", en un acte organitzat per diversos col·lectius feministes i de l'esquerra independentista com Dolça Lluita, Dones del Sac i la Fàbrica Roja.

Joc d'estereotips al Mercat Nou. MERITXELL S. A.

PINZELLADES

L'ombra de Guantànamo

El passat 24 de març l'Espai Obert va acollir una xerrada sobre la situació de les persones detingudes i empresonades en relació amb l'anomenat *terrorisme islamista*. Sota el títol "L'Ombra de Guantànamo" es volia denunciar la greu vulneració de drets que estan patint aquestes persones, i començar a teixir una xarxa solidària per trencar el silenci que envolta aquestes operacions policials i que garanteix la seva impunitat.

Cinema Rebel

El passat 16 de març vam veure la segona pel·lícula del cicle de Cinema Rebel a les Cotxeres, *Bagdad Rap*, d'Arturo Cisneros. El film repassa, acompanyat de música rap, la recent història de la invasió de l'Iraq. Van donar un bon complement a la projecció en Javier Couso, germà del periodista assassinat a l'Iraq, i Fernando, activista de grups solidaris amb l'Iraq. A l'acte van assistir-hi unes 100 persones.

Per al proper 19 d'abril està prevista la projecció de *La estrategia del caracol*, que donarà peu a parlar dels processos de violència immobiliària que pateix tant el nostre barri com tota la ciutat.

Noves detencions pel cas de Mercat Nou

Els lamentables fets protagonitzats per la policia i la seguretat del metro durant les festes de Sants segueixen portant cua.

El divendres 31 de març dos joves de Gràcia van ser detinguts en el penúltim capítol d'aquesta interminable sèrie. La raó oficial de la seva retenció durant 24 hores era comunicar-los la seva imputació i citar-los a una roda de reconeixement que es farà d'aquí a dues setmanes. Segons els grups de suport, "aquesta ha estat una intervenció innecessària, ja que legalment se'ls hauria hagut de citar amb una carta i estalviar-los el patiment que suposa una detenció". Fins ara ja són set les persones imputades.

SOTERREM LES VIES

Tall de carrer per la dignitat dels barris

Veïns i veïnes de Sants manifestant-se per un barri millor. J S

MARC G. PUIGARDEU ▪ SANTS

El passat dimecres 26 de març desenes de veïns i veïnes convocades per l'Assemblea de Barri de Sants i la Plataforma pel Soterrament de les Vies i contra el Pla de l'Estació es manifestaren al llarg d'una hora tallant la carretera de Sants en un dels sentits. Aquesta mobilització veïnal estava inclosa dins una diada coordinada de mobilitzacions veïnals per tota la ciutat de Barcelona.

Els veïns corejaren consignes com ara "Més centres socials i menys centres comercials" i "Amb Almeria, 9 us heu passat un ou", en referència a l'obra il·legal tolerada pel Districte en aquest carrer.

Aquesta situació es va repetir en altres punts de la ciutat, fet que va provocar retencions i importants desviacions del trànsit, amb l'objectiu de "saturar la ciutat" per "fer veure a l'Administració que els veïns també hi tenim a dir la nostra", segons explicaven els organitzadors.

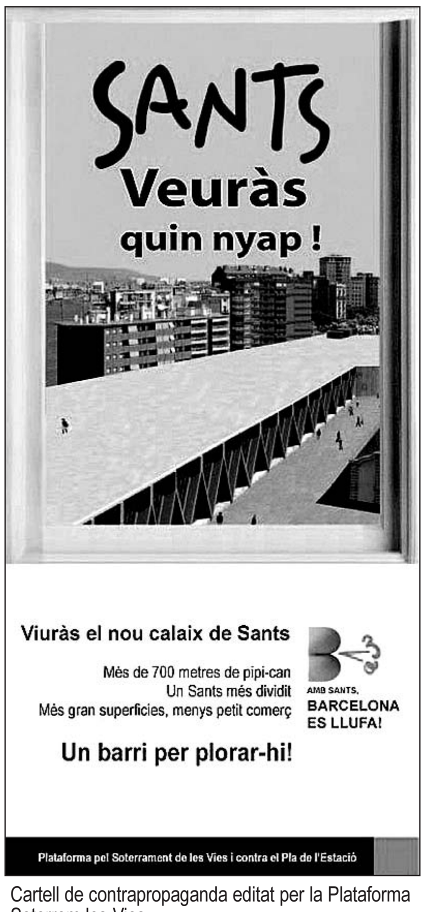
Xiulada veïnal a Joan Clos

PERE VECIANA ▪ SANTS

El passat 10 de març Joan Clos, l'alcalde de la ciutat, visità el Mercat Nou de Sants per presentar-hi una exposició sobre la cobertura de les vies amb un calaix. A més de l'alcalde, també van assistir a l'acte el primer tinent de la ciutat, Xavier Casas; la regidora del districte, Imma Moraleda, i el president del Districte, en Pere Alcober.

D'altra banda, a l'acte també s'apropàren membres de la Plataforma pel Soterrament de les Vies i altres veïns i veïnes disconformes amb el projecte. Aquestes, carregades amb diverses pancartes, xiularen i escridassaren els polítics, fins a aconseguir fer fora l'alcalde del barri de Sants.

L'acte va haver de ser supès a causa de l'acció. Segons una testimoni presencial, moltes de les venedores i clientes del mercat van aplaudir la xiulada.

Cartell de contrapropaganda editat per la Plataforma Soterrem les Vies.

Clos fou interromput per les protestes veïnals. ALBERT GARCIA

a s s a i g

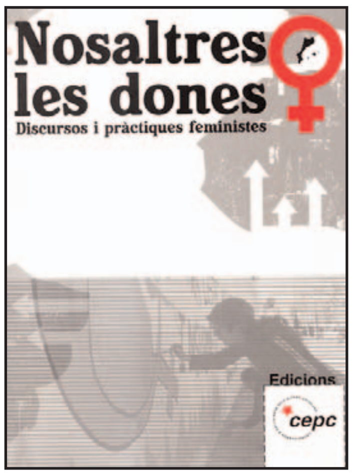
Nosaltres les dones

Discursos i pràctiques feministes

Diverses autores

Coordinadora d'Estudiants dels Països Catalans, 2005

Aquest és el segon llibre editat per la Coordinadora d'Estudiants dels Països Catalans. En aquest assaig, reconegudes activistes feministes del nostre país ens descriuen quina és la situació de les dones a la societat catalana des de diverses òptiques i tractant les problemàtiques del treball, la immigració, l'educació, la violència contra les dones i el paper de les dones a la literatura.

Aquest primer bloc, de caràcter nacional, va seguit d'un segon bloc de caire internacional, en el qual diverses dones i col·lectius de dones expliquen les diferents experiències de lluita al seu barri, a les fàbriques ocupades de l'Argentina, a la guerrilla, al moviment d'alliberament nacional i a la universitat popular; a més de fer reflexions entorn dels mètodes d'acció directa duts a terme per les sufragistes a l'Anglaterra del segle XIX.

Es tracta, per tant, d'un ampli i ric recull de textos que tracta la realitat quotidiana de les dones a la nostra societat i ofereix diversos exemples de lluita per intentar canviar aquesta realitat i construir-ne una de ben distinta: un futur per a nosaltres, les dones, exempt de desigualtat, opressió, discriminació, exclusió i violència i ple d'esperances, somnis, vida i llibertat amb majúscules.

Aurora Mora

m ú s i c a

Latent

Inòpia

Comú i Enlainòpia

Inòpia, amb el seu camí discret, potser siga una de les propostes en català més arriscades del País Valencià. Evitant caure en els estereotips i el folklorisme que sovint caracteritzen moltes bandes del *rotllo* de per ací, Inòpia resulta tota una proposta d'avanç cap a la normalització de la música contemporània en la nostra llengua. Les seues lletres, la seua música contundent, farcida de matisos, i la seua qualitat resulten sorprenents quan veus que aquest és només el seu primer disc. Les referències sonores caminen entre bandes com Faith No More, Soundgarden, Radiohead i Pi-LT, tot i que a la seua cosmovisió discogràfica caben des d'Ovidi Montllor i Pi de la Serra fins a Fugazi i The Cure. Ara bé, sobra dir que la seua actitud és totalment la d'una banda de base que es mou en els cercles alternatius i que reivindica posicionaments honestos dins la música. Només cal veure el preu i la qualitat d'aquest primer treball. Amb una presentació de luxe en *digipack*, no decebrà aquelles persones que cerquen noves i enriquidores aportacions a la nostra música.

(districomu@hotmail.com)

Tofolino

c i n e m a

Premis Oscar

Any 2006

Crash i Brokeback Mountain

Els Oscar d'aquest any van estar dividits. Quan la pel·lícula que s'emporta el premi al millor director és diferent de la que s'endú el de millor pel·lícula es pot parlar de dues guanyadores, i encara més si cadascuna se n'endú un al millor guió.

Crash, del director Paul Haggis, es va emportar les estatuetes a millor pel·lícula, millor guió original i millor muntatge. Es tracta d'un film costumista d'actualitat, un bon relat de vides creuades, situat a Los Ángeles, que toca temes socials com el racisme, la por i la violència; ben filat, però que no fa cap aportació ni mitjanament important al gènere ni als espectadors.

Brokeback Mountain, dirigida per Ang Lee, es va emportar els Oscar a millor director, millor guió adaptat i millor banda sonora original. És la història d'amor homosexual entre dos vaquers dels anys 60, un amor que malviu més de 20 anys, marcat per la clandestinitat i el rebuig. Amb l'elegància que el caracteritza, Lee entra en un terreny delicat del qual aconsegueix sortir sense ferir sensibilitats, amb el resultat d'un film més que recomanable.

Dues bones pel·lícules, sí, però que ens deixen un cert regust de manca de nivell al qual, d'altra banda, ens té acostumats els mercat nord-americà.

Yol

p o t p e t i t , b o n a c o n f i t u r a

Esplai sense sostre

Sixanta-cinc nens i nenes, 13 monitors i monitores i un grapat d'*ex* i amics van celebrar el dia 25 de març els 25 anys de l'Esplai Turons al parc de l'Espanya Industrial. Tot un dia de festa. Però malgrat la gresca i el bon rotllo general, les samarretes negres on s'hi podia llegir "Volem un local" feien pensar que no tot són flors i violes per a aquest esplai del barri. La cara amarga de la festa és el resultat d'una altra especulació immobiliària que, en aquest cas, ha obligat els monitors de l'esplai a inventar-se activitats per fer al carrer o allà on poden. L'esplai va estar durant mes de 20 anys en uns locals, fins que un nou propietari va augmentar el preu del lloguer i va fer totalment impossible pagar-lo. Des d'aquest moment, l'esplai va començar un període de nomadisme, però lluny d'arronsar-se i malgrat el desgast i l'esforç que han de fer els responsables de l'esplai, aquesta entitat es manté molt viva i segueix fent una molt gran tasca educativa i de participació. Actualment disposa d'un local justet per fer petites reunions i guardar part del seu material.

El que és més preocupant, però, és que l'Esplai Turons no és ni de bon tros l'única entitat educativa que pateix la manca de locals. Alguns han estat literalment expulsats de la casa del senyor per no combregar amb l'església, i altres han topat amb el món immobiliari. Pensem que en el nostre país existeixen moltes entitats que treballen voluntàriament per educar nens i nenes en el temps lliure, però darrerament es troben moltes traves per tirar-ho endavant i això fa que el món del lleure tingui grans dificultats per competir amb l'oci que el món consumista ens ofereix.

És sorprenent que no hi hagi cap espai al barri de Sants on un esplai com aquest pugui tenir una seu digna, i és lloable la tasca que duen a terme els monitors i les monitores de l'Esplai Turons setmana rere setmana educant nens i nenes.

Felicitats, i per molts anys més amb sostre!

Contacte: Centre d'Esplai Turons, tel. 639321800

L'Esplai Turons a la plaça de Sants.

l a c a n ç ó

Allò que ens queda

M'agradaria que la raó i el cor
estiguessin sempre junts.
Sentir de la mateixa manera
fa forta aquesta unió.
Anem a resistir amb cops i esforços.

Hi ha alguna cosa que persisteix...
la forma de pensar!
Els diners no ho són tot,
el control és cosa personal.
Mira on trepitges, no vagis a ensopegar.

El teu passat no el conec,
el futur no importa molt més.
Defensar o resistir,
és positiu, hi ha que viure.
Penso que... si no ho sents, què fas tu aquí?

M'agradaria que estiguéssim sempre junts.
Lluitar del mateix costat fa que duri l'amistat.
Anem a defensar amb mans i crits
l'únic que es manté... la sinceritat!
La política no ho és tot; la llibertat, una paraula més.

La copa que vas a prendre
procura que no sigui per oblidar.
Qui t'implica si tu no vols? Pertanys a tu mateix/a.
La cosa pot anar més enllà, està a les teves mans... acull-la o volarà.

Maniatica

u n t o m b p e l d i c c i o n a r i

Salut i força al canut

Tot i que ara la majoria de nosaltres interpretem *Salut i força al canut* com a desig de potència sexual, i que ja no hem arribat a conèixer cap altra interpretació, temps enrere, el *canut* era la bossa que els pagesos duien lligada al maluc i en la qual hi posaven els calés. *Força* recordem que, a part de potència física, també vol dir molta quantitat d'alguna cosa.

Així doncs, tot plegat, abans de trobar-hi segones interpretacions, volia dir *salut i molts diners*.

r a c ó h i s t ò r i c

L'esport popular
[Segona part]

Als anys 30, l'esport popular tenia molta força al barri. En aquesta dècada naixia el Club Esportiu Mediterrani, originalment al Poble Sec, i també es consolidaren clubs de bàsquet com el BIM i el BAM. Però si es va produir un fet significatiu fou la preparació de l'Olimpíada Popular.

L'any 36 es preparaven simultàniament dues olimpíades. Les primeres, la que la història ha consagrat com les oficials, a Berlín. Aquestes foren pensades com un gran espot publicitari del nacionalsocialisme i de la supremacia de la raça ària, truncat en part per les victòries de l'atleta negre Jesse Owens. Però fins i tot el COI es va rendir a la gran organització tècnica del règim alemany afirmant que aquestes havien estat les millors olimpíades mai celebrades. Les segones, amb una intenció ben diferent (pretenent recuperar els valors olímpics desvirtuats pel nazisme i centrades en l'esport obrer), s'havien de celebrar a Barcelona.

Anys abans, quan s'havia de decidir quina ciutat acolliria els jocs del 36, les ciutats millor situades eren Barcelona i Berlín, però el canvi republicà de l'Estat espanyol va espantar els conservadors membres del COI, que es decantaren per l'opció alemanya. Aquesta elecció va crear polèmica, especialment quan el règim de Hitler va mostrar al món el seu vertitable rostre. Els EUA, França, Txecoslovàquia i Espanya es debatien sobre si calia boicotejar Berlín 36.

La idea del boicot, però, no era pas l'única que circulava. Des de l'any 1921, a Europa s'havien celebrat quatre olimpíades obreres (o, com en dirien més endavant, *espartaquiades*), algunes de les quals organitzades per la Internacional de l'Esport Roig. Praga, Frankfurt, Moscou i Viena n'havien estat les seus. Així doncs, des de molts àmbits va sorgir aquesta idea: organitzar unes olimpíades alternatives. L'Olimpíada Popular, però, era diferent, ja que va sorgir des de la base, des de les mateixes associacions populars, sense la guia d'estats, institucions o partits.

En aquells moments va aparèixer el Comitè Català pro Esport Popular, aglutinant unes 30 associacions catalanes. La idea de l'Olimpíada Popular com a contrapartida a l'oficial, impregnada de nacionalsocialisme, prenia forma. Els primers contactes es van produir a Catalunya durant la Copa Thaelmann, esdeveniment esportiu fet en honor d'Ernst Thaelmann, secretari del Partit Comunista Alemany empresonat per Hitler.

Els debats eren intensos. Depenent de l'afinitat política dels diaris es podien llegir articles d'opinió a favor o en contra de l'Olimpíada de Barcelona, però tot feia preveure un èxit de participació. Calia esperar la data d'inauguració dels jocs per veure si aquests serien un èxit o un fracàs, el 19 de juliol. Malauradament, aquest dia la notícia no la va donar l'esport sinó el feixisme.

Agus Giralt

Memòries gràfiques
Fent neteja, 1868

Un moment força significatiu de la revolució de 1868 a la plaça Sant Jaume, la crema dels retrats borbònics.

És força evident que aquells fets eren conseqüència d'una manca d'ordenances cíviques.

D'ON VENIM

Jornades Llibertàries

A principis del juliol de 1977, al saló Diana, vàrem fer les Jornades Llibertàries. Allà es constatà l'orientació llibertària de milers de persones que raonaren l'ideari llibertari demostrant, així, que la praxi i la concepció llibertàries encara tenien raó d'ésser. Els debats foren tan llargs com nombroses les visions de vida amb veu llibertària, propiciant la creació d'un marc de ponències i expectatives plenes de pensaments i objectius col·lectius. La participació fou tan intensa i profunda que fins i tot hi hagué un debat que durà des de dos quarts de 10 del matí fins a les onze de la nit. D'aquestes Jornades Llibertàries s'extragueren dues conclusions fonamentals. La primera, que es reafirmava l'existència de persones amb una realitat de vida plena d'opcions llibertàries; i la segona, que el llibertarisme tenia i té un pes específic en la nostra vida quotidiana.

Les Jornades Llibertàries es dividiren en dos: els intensos debats anteriorment esmentats es feren al saló Diana, i tot un seguit d'activitats teatrals i musicals de primer grau, al Parc Güell. Aquestes actuacions de teatre i música d'avantguarda ens permeteren gaudir de tot i de totes les formes possibles.

En definitiva, unes jornades llibertàries on es posà al dia tota l'essència llibertària del moment, en el si d'una gran multitud de persones, i que ens permeteren constatar l'existència d'una reflexió contundent de l'opció llibertària a escala mundial i la voluntat col·lectiva d'agermanament entorn d'un pensament llibertari comú a tots.

JOSEP PONS

La llei d'estrangeria és violència de gènere

La llei d'estrangeria conculca els drets fonamentals de les persones immigrades i sotmet la dona a estatus legals summament precaris i vulnerables que, en molts casos, han servit com a veritables xantatges que coarten la seva llibertat. Per tant, es pot afirmar que la llei d'estrangeria legitima la violència de gènere i la subordinació de la dona a l'home

COMISSIÓ DE DONES DE L'ASSOCIACIÓ PAPERS I DRETS PER A TOTHOM

La llei d'estrangeria suposa una limitació de drets bàsics per a les persones immigrades, especialment d'aquelles que no tenen *papers*: no tenen reconegut el dret al treball, ni els drets polítics de reunió, manifestació i sindicació, ni el dret de viure en família (repagrupament familiar).

Les dones immigrades parteixen de diferents situacions amb relació a la seva situació legal, laboral, estat civil, etc., però totes pateixen les conseqüències d'una legislació restrictiva i d'una estructura social i del mercat laboral que les condemna a realitzar les ocupacions més precàries.

Dones iraquianes manifestant-se. IDOIA CALABUIG I OLCINA

En primer lloc, cal considerar la situació de les dones que arriben a través del reagrupament familiar. Aquesta via d'entrada al país és més freqüent entre dones africanes, tot i que cada cop és major el grup de dones d'aquest origen que emigren soles. El reagrupament familiar també el poden realitzar les dones, però generalment són elles les reagrupades. En aquests casos, la dona es troba totalment subordinada al marit reagrupant, ja que el seu permís de residència depèn del d'ell. A més, malgrat ser residents legals, no poden tenir durant el primer any un permís de treball, de manera que es veuen obligades a treballar en l'economia submergida i sotmetre's als possibles abusos d'aquesta, o bé a dependre econòmicament del marit *per llei*. En el cas que la dona sigui víctima de violència domèstica, el reglament d'estrangeria li exigeix una sentència amb ordre de protecció dictada per obtenir els papers. Mentre no surt la sentència, la dona queda exposada a l'expulsió.

En cas de divorci o separació, la dona només tindrà papers si acredita la convivència amb el cònjuge reagrupant (del qual se'n va divorciar) durant almenys 2 anys. Això implica situacions d'abusos familiars cap al cònjuge més indefens, que sol ser l'esposa, sobretot si no parla l'idioma i no treballa. També, en cas de divorci o separació, la llei d'estrangeria constitueix la base legal perquè els homes es quedin amb la custòdia de les filles i els fills.

Les dones que vulguin treballar al cap d'un any d'haver arribat per reagrupament poden demanar un permís de treball si disposen d'un contracte laboral. El problema és que la inserció laboral de gran part de les dones immigrants es duu a terme a través del treball domèstic dins l'economia submergida, i, per tant, no disposen d'un contracte amb què poder obtenir un permís independent al del marit. A més, fins i tot en el cas que es disposi d'un contracte laboral, el servei domèstic és un dels sectors laborals més precaris en termes tant de condicions laborals com de protecció social, ja que no té subsidi d'atur i exigeix cotització prèvia per accedir a la prestació per accident laboral.

La llei d'estrangeria també deixa indefensa la dona immigrada davant l'assetjament sexual a la feina. La dona immigrant ocupada depèn de qui li dóna la feina per poder obtenir els papers, sigui una empresa, una ETT o de treball domèstic, i, per tant, difícilment pot denunciar el seu empleador.

Un altre dels efectes perversos de la llei d'estrangeria amb relació al col·lectiu femení és el seu caràcter laboral, que fa que les dones que treballen en les tasques domèstiques familiars (és a dir, treballen, però no de forma remunerada) tinguin més dificultats per legalitzar la seva situació. En cas de renovació de les targetes de residència i treball, s'exigeixen sis mesos de cotització per any i contracte d'un any, per la qual cosa en queden privades les dones que treballen a casa o que tenen els fills a càrrec.

Per a les dones que treballen en la prostitució, sector laboral en el qual no es pot accedir a un contracte de treball, la llei d'estrangeria propicia les expulsions massives. Ara, a més, la incívica ordenança de l'Ajuntament de Barcelona, les fa fora dels carrers, quan els locals d'*alterne* no signifiquen ni un contracte ni una protecció laboral, només més explotació.

Quan a la població immigrada se li retallen els drets elementals, significa que a curt termini es retallaran els drets a la població catalana i espanyola. Hem d'entendre que les dones d'aquí i de fora no estem enfrontades, tenim els mateixos problemes: habitatge, sanitat, formació, escoles bressol, atenció a la tercera edat... Per tant, hem de construir camins per conèixer-nos, per trencar amb les diferències, per lluitar juntes per la igualtat de drets i per una real llibertat en una societat oberta, sense racisme, sense prejudicis.

EL RACÓ DEL CASAL

Quan la treva no és per a tothom

No podem analitzar aquí l'anunci de treva d'ETA, però comentarem una d'aquelles seqüeles del conflicte basc que ens afectaran força temps.

L'article 577 del Codi Penal recull l'atribució de "caràcter terrorista" a tot allò que té per objectiu "alterar l'ordre constitucional establert". Aquesta eina serveix per encabir tota dissidència en el sac del terrorisme i va ser introduïda per Acebes com a conseqüència de l'activitat d'un grup terrorista que, en pretendre el citat objectiu, coincideix amb molts col·lectius (com el Casal) i, per tant, la justícia espanyola ha de compartir també les lleis antiterroristes: Audiència Nacional, presumpció de culpabilitat, penes superiors, presó, dispersió...

Així s'actuà amb l'*Egin* i l'*Egunkaria*. I també amb els tres de Gràcia. L'Audiència Nacional rebutjà dos cops el sumari per falta de proves, però el jutjat de Barcelona insistí que la intenció dels delictes atribuïts als tres independentistes és la mateixa que la dels "terroristes". Sense armes, ni estructura, ni clandestinitat..., però finalment se'ls jutjarà igual que als membres d'ETA.

I és que les clavegueres de l'estat mai desapareixeran fins que nosaltres no fem desaparèixer l'estat. Una història no acabada que el Casal, amb Alerta Solidària, afronta animant a participar en la manifestació del 8 d'abril pels tres de Gràcia. Quan pretenen callar-nos només ens enforteixen: l'absolució dels tres de Gràcia és independència!

La columna de Sants sortirà cap a la manifestació dels tres de Gràcia del 8 d'abril des del Casal (c. Premià, 31). Serà a les cinc de la tarda. No hi faltis!

CASAL INDEPENDENTISTA

ESPAI DE TREBALL

En període de prova permanent (I)

Aquests darrers dies es parla molt del contracte de primera experiència imposat a l'Estat francès. I sobretot es parla de la situació permanent de període de prova amb el qual una persona jove, menor de 26 anys, estarà durant els dos anys de durada màxima que té aquesta modalitat contractual.

Ací, a l'Estat espanyol, el període de prova que regula l'Estatut dels Treballadors per a qualsevol modalitat contractual està en l'article 14.

És un període temporal en el qual l'empresa i el treballador estan obligats a realitzar els acords que constitueixen l'objecte del contracte i durant el qual es podrà rescindir la relació laboral per voluntat de qualsevol de les parts sense necessitat de preavís i sense haver d'al·legar cap causa.

El seu establiment és optatiu i, en el cas que s'acordi, les parts hauran de fixar-lo per escrit en el contracte. La durada màxima s'establirà en els convenis col·lectius i en el seu defecte la durada no podrà excedir de sis mesos per als tècnics titulats i dos mesos per a la resta de treballadors.

Durant el període de prova el treballador tindrà els mateixos drets i obligacions corresponents al lloc de treball que ocupi. Durant aquest període es computa a efectes d'antiguitat. La situació d'incapacitat temporal, maternitat, adopció o acolliment que afecti el treballador/a durant el període de prova interromp el seu còmput sempre que es produeixi acord entre ambdues parts.

MARC FAUSTINO I VIDAL
Consultes a:
laburxa@laburxa.org

Viure l'horta. Una proposta didàctica

[Les amenaces contra la Punta, i l'horta de València en general, s'iniciaren fa molt més de 10 anys, amb infraestructures viàries, autopistes, primers, segons i tercers cinturons sobre l'àrea metropolitana, universitat de tarongers, infraestructures diverses que partiren la Punta per la meitat i soscavaren les possibilitats de convertir l'horta en una àrea periurbana extensa d'agricultura ecològica, en una zona d'esbarjo i en el pulmó verd que necessitem per sobreviure]

SAL·LUS HERRERO

Fa quatre anys començaren les obres d'ampliació del port mitjançant la ZAL (zona d'activitats logístiques) i el desallojament i la deportació de la gent que encara vivia a les seues barraques i treballava els camps de l'horta. Des de les distintes administracions s'utilitzaren les coaccions jurídiques saltant-se les lleis que protegien les terres com a no urbanitzables i la propietat privada dels agricultors (per tal de robar-los les terres i urbanitzar-les al servei de l'America's Cup), feren servir els policies per agredir la gent que s'oposava a la destrucció, colpejaren, detingueren, derrocaren les cases amb les excavadores amb total impunitat i fent servir tot tipus d'enganyifes i *mangarrufes*.

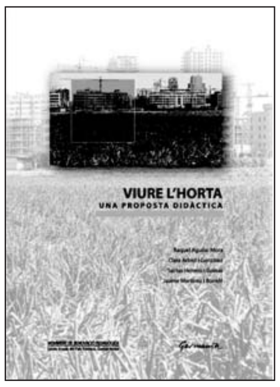
Manifestació a València en defensa de l'horta (2002). IDOIA CALABUIG I OLCINA

El Moviment de Renovació Pedagògica i l'horta

Un grup de professorat del Moviment de Renovació Pedagògica del País Valencià i d'alumnes del curs de doctorat de pedagogia i educació social, fastiguejats d'observar com la policia maltractava, torturava, colpejava i detenia la gent que s'oposava (entre els quals hi havia okupes, gent de la Plataforma per l'Horta, de l'esquerra independentista, de l'associació veïnal La Unificadora, etc.), decidírem passar a l'acció investigadora i posar-nos a estudiar la situació de l'horta per tractar d'oferir alternatives davant la barbàrie de la destrucció especulativa a benefici econòmic del govern del PP i del PSOE, que tenen el mateix model d'urbanització de l'horta. El propòsit del llibre *Viure l'horta*, és portar a les escoles, als instituts, a les associacions ciutadanes i a les universitats l'horta com a objecte d'estudi, com a vivència per analitzar els conflictes d'interessos, les relacions de poder i les crisis ecològiques al nostre país i a escala mundial; unes crisis causades per un model neoliberal de capitalisme depredador que amenaça els ecosistemes bàsics que garanteixen la supervivència de les societats humanes i les possibilitats de supervivència i de futur. Es tracta de fer de l'educació una eina de transformació social a partir del cas de l'horta perquè el tenim més a prop (davant dels ulls i dels nassos), per analitzar el que està passant a escala mundial en un model de globalització que amenaça la sostenibilitat de les societats humanes i d'altres animals i plantes en perill d'extinció. L'escola no pot ser neutra, no pot inhibir-se ni restar passiva ni còmplice de l'Administració i els poders destructors, mentre avança un procés de devastació de recursos que posa en perill les nostres vides i les de les generacions de l'avenir en acabar amb una terra de les més fèrtils del món que ha costat milions d'anys a formar-se de l'arrosegament de la terra de les muntanyes, pel riu i pel treball humà. Hauríem de tenir més cura en conservar els nostres ecosistemes bàsics, sobretot quan hi ha a l'horitzó de l'avui i del demà els problemes alimentaris davant el creixement demogràfic i la mala redistribució que genera l'acumulació dels països del nord i l'extrema pobresa dels països del sud, que ens situen davant un futur amb més incerteses i incògnites encara. Cal rebel·lar-se i mostrar, en tots els àmbits, la nostra oposició frontal i radical davant els processos exterministes de les polítiques neoliberals que amenacen la sostenibilitat del planeta i colpejen contra el més pobres, com analitzen Vandana Shiva i Maria Miess en *Ecofeminisme*.

Viure l'horta

Per això, hem publicat aquest llibre, *Viure l'horta. Una proposta didàctica*, Raquel Aguilar, Clara Arbiol, Sal·lus Herrero, Jaume M. Bonafé (i Josep Gavaldà en la confecció del CD), per donar suport als processos de transformació social i ecològica i aturar la barbàrie especulativa que destrueix la vida a la Terra. Una vida feta de complexitats que s'esdevé un desert de ciment on no canten els ocells ni hi ha cap primavera més que el silenci, mitjançant l'alienació, la ignorància, la força bruta de les lleis i l'ús de la repressió per banda dels que s'enriqueixen destruint les terres de l'horta i les nostres vides i somnis. Perquè amb les grues alçades al cel (com creus de cementiris o míssils fàlics) esborren tots els colors del verd de l'horta (les carxofes, les carlotes, les lletugues...) per pintar-ho tot del gris excremental de plàstic de les classes dominants que atien, maquinalment, l'imperialisme de la destrucció i el consumisme com a consigna unidireccional i invariable. Aquest llibre, vol ser una pedra en la sabata, i, si pot ser, un dic davant la destrucció perquè s'inicie un temps de moratòria, de reflexió, de parsimònia i *decreixement* davant un productivisme exterminista, encara que siga per plantar-li cara a la mort i per celebrar el goig de la vida, de la saviesa de la lluita diària, del treball de les dones i els homes que resisteixen i de l'esperança en un demà menys fotut perquè s'haja frenat el tren de vida desenfrenat que ens duu a una catàstrofe encadenada; els frens d'emergència, allò que Walter Benjamin deia que era "la revolució més difícil", perquè (des de totes les instàncies, fins i tot les educatives) ens programen per tenir els cors i els cervells hiperaccelerats i plens d'objectes que calmen/estimulen una ansietat compulsiva que ens devora la vida, l'horta i la terra mateixa.

LA BORDETA, MON AMOUR

Camp de futbol de Magòria

El projecte de Can Batlló presentat per l'Ajuntament el passat mes de març, podem dir que recull la majoria d'aspiracions del moviment veïnal, excepte una: el manteniment del camp petit de futbol de Magòria.

Ubicat al costat del camp del Sants, aquest espai ha donat servei a milers de nens de la Bordeta i de tot Sants. Generacions d'esportistes n'han sortit i ha estat un espai de lleure que, a falta d'altres, han ocupat els menuts. Encara hauria donat més servei si hagués tingut uns vestidors decents (els jugadors havien de fer torns per no canviar-se al carrer).

Ara, amb un operació immobiliària que belluga milions d'euros, no és de rebut que sacrifiquem, justament, una d'aquelles coses que donen més caliu al barri.

Ens cal mantenir el camp, disposar de vestidors com cal, aconseguir un segon camp, i fer-los, pel cap baix d'herba artificial tots dos.

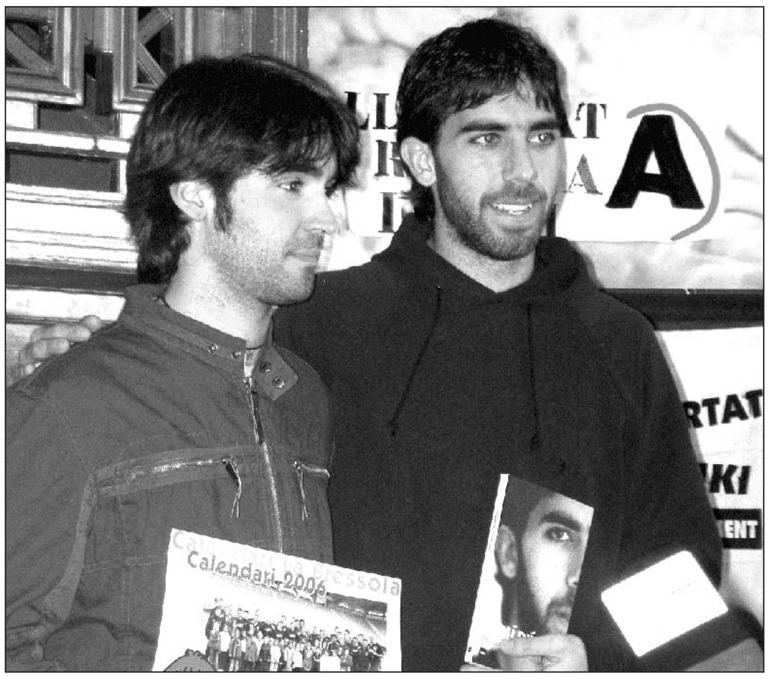
COMISSIÓ DE VEÏNS DE LA BORDETA

Oleguer reivindica el projecte de Can Vies presentant-hi el seu llibre

PERE VECIANA ▪ **SANTS**

Els membres del col·lectiu Ordint la Trama de Sabadell, Oleguer Presas i Roc Casagran, van presentar el dijous 30 de març, enmig d'una gran expectació i de la presència de diversos mitjans de comunicació, el llibre *Camí d'Itaca* (editorial La Mina), a la Capella del CSA Can Vies.

En l'acte, Oleguer va reivindicar el paper de Can Vies, centre social autogestionat que funciona al barri de Sants des de fa gairebé nou anys, i que actualment es troba en perill de desallotjament. "En llocs com Can Vies ens sentim com a casa", va destacar Oleguer, que també va reconèixer que el fet que puguin desallotjar un espai tan ple de vida com Can Vies "és un motiu important per fer una roda de premsa en un espai com aquest".

Roc Casagran i Oleguer Presas en la roda de premsa a Can Vies. MARC GARCIA

A banda d'això, els coautors del llibre van destacar que *Camí d'Itaca* és un llibre fet entre amics, en el qual han volgut destacar la importància de l'amistat i dels projectes que envolten la seva vida. També van reconèixer que la seva intenció no era despullar-se, però que al final "sí que ho hem fet una mica". El llibre recorre diverses vivències d'ambdós i reflexions sobre temes molt variats, i també fa un recorregut de la celebració de l'última lliga que va guanyar el FC Barcelona.

Oleguer també va parlar del projecte d'Estatut per a Catalunya que recentment s'ha aprovat al Congrés dels Diputats de Madrid. Pel blaugrana, aquest és "un Estatut molt retallat". "Crec que hem d'anar molt més lluny d'un Estatut", va sentenciar.

L'escriptor valencià Ferran Torrent va exercir de mestre de cerimònies de l'acte. En un to sarcàstic, Torrent va incidir en la greu situació del País Valencià en comparació amb la també difícil situació del català a la Catalunya Nord. El valencià també va ironitzar amb el Barça, de qui va dir que només la idiosincràcia d'un club com el culé permet que hi hagi jugadors que puguin escriure llibres com *Camí d'Itaca*. "Un jugador del Madrid mai podria haver fet un llibre així", va admetre Torrent.

El 3 % dels beneficis del llibre aniran destinats a la fundació Escoles Bressola de la Catalunya Nord, que treballa per la recuperació de la llengua i la cultura catalanes en les comarques catalanes que es troben sota administració francesa.

La Capella de Can Vies es va vestir amb les seves millor gales per acollir la multitudinària roda de premsa, a la que van assistir diversos mitjans de contrainformació, com *Directa*, LA BURXA i Barri-Sants.org, a més de multitud de mass-mèdia, entre ells TV3, RAC1, Punto Radio, Cadena SER, *El Periódico*, *Sport*, BTV i Tele5.

Es compleixen 50 anys de la Coral Sant Medir

JOU ▪ **SANTS**

El dia 8 d'abril de 1956, al redós de la parròquia de Sant Medir, es va formar un petit orfeó que animava les celebracions litúrgiques. Va ser aquesta la llavor que, dos anys més tard, es coneixeria com a Coral Sant Medir. De la mà del seu primer director reconegut (n'Agustí Cohí Grau) es va anar endinsant en la música polifònica, primer de caire religiós i després de tot tipus. El pas cap a coral polifònica per fer actuacions públiques se situa a les darreries de l'any 59 i el primer concert documentat està datat el dia 20 de gener de 1960. Després d'uns anys d'inactivitat, l'any 79, de la mà d'en Josep Bigordà, ressorgí altra vegada la coral tot continuant la seva tasca, ininterrompudament, fins al moment present. Actualment, la coral, amb més de 40 cantaires, treballa amb el màxim rigor possible cançons majoritàriament en llengua catalana, amb un repertori que comprèn composicions de diferents èpoques i estils amb especial atenció als compositors de casa nostra.

Per celebrar el seu cinquantè aniversari, la Coral Sant Medir ha dissenyat un programa d'actes molt ple, que va des de diferents concerts a l'església de Sant Medir fins a una exposició que faran a la biblioteca del Vapor Vell del 6 de setembre a l'11 d'octubre.

Calçotada independentista passada per aigua

CARME ▪ **SANTS**

Diumenge 5 de març a primera hora del matí la gent del Casal Independentista de Sants, com en els darrers 19 anys, començava a muntar la que és una de les calçotades més importants de Barcelona, per la seva antiguitat i pel volum de calçots (per a unes 500 persones). Gairebé arribada l'hora de començar a repartir les racions, el temps començà a fer de les seves i caigueren les primeres gotes de pluja. No obstant això, es començaren a repartir les primeres racions de calçots que els assistents fidels van recollir com van poder. Gairebé totes les actuacions es van suspendre, excepte la dels Bastoners de Sants, que inauguraren el seu primer ball sota la pluja. Un cop repartides unes 100 racions de calçots es va assumir que la jornada s'havia de suspendre. A la gent del Casal li va tocar recollir com va poder i esperar que l'any vinent el sol acompanyi la data memorable: 20 anys celebrant la calçotada popular al barri de Sants.

D'altra banda, a les Corts van poder celebrar amb gran èxit la seva calçotada popular el diumenge 19 de març, a la qual van assitir unes 250 persones. L'acte va ser organitzat per la Plataforma d'Entitats Infantils i Juvenils i el Casal de Joves de les Corts.

el mostrador COL·LECTIU GERMINAL

Nova secció de Germinal, cooperativa de consum ecològic

Presentem una nova secció a LA BURXA, El mostrador, que neix amb la intenció d'explicar què són les cooperatives de consum. Per fer-ho, obrim la porta de Germinal, la primera cooperativa de consum que es va engegar a Barcelona, i que ara, amb el projecte més consolidat, s'atreveix a mostrar-se al barri que l'acull.

Amb el desig de poder detallar millor cadascun dels objectius que treballen les cooperatives de consum, El mostrador de Germinal n'exposarà un cada mes, com per exemple el recolzament a l'agricultura ecològica, la biodiversitat agrícola i el rebuig al transgènic; la creació d'una economia alternativa i un mercat social, i el desenvolupament de la mútua ajuda, el cooperativisme i l'autogestió.

La nostra principal eina de transformació és el consum, que intentem reorientar perquè sigui crític i responsable. En comprar incorporem d'altres criteris a part del preu i discriminem en favor d'aquells productors que sumen els seus esforços als nostres per preservar el medi i per crear un mercat no fonamentat en el lucre. Així, aconseguim que les nostres opcions de compra no generin costos ambientals ni socials; costos que la producció industrial provoca i no inclou al preu final dels seus productes.

Això permet anar al *súper* i comprar barat, i així ens empobreix més lentament. En canvi, pensem que la nostra proposta de consum enriqueix (a butxaca no, l'entorn), i ens ajunta en un col·lectiu que fa de la compra un fet social que ens fa amics. On coneixem els uns dels altres, on s'obren visions i es desperten complicitats, on es despleguen espais de vida.

L'actual sistema econòmic democratitza la desigualtat i una debilitat creixent i excloent. En contrapartida també generalitza certs avantatges per guanyar-se un silenci còmplice.

Les cooperatives de consum són una forma de parlar, de cantar, de fer soroll o música. Una forma més, una altra cançó, un altre xiuxiueig. Un murmuri, però no calla.

Què està passant als Països Catalans? *

* En aquest apartat volem apropar-nos a la realitat del nostre país, des de Salses a Guardarmar i des de Fraga a Maó. Des de La Burxa volem contribuir a la coneixença del nostre passat immediat, de les problemàtiques actuals, tant socials com ecològiques i econòmiques, i dels moviments populars que ens fan avançar.

Falles: una festa a recuperar

XIMO GUILLEM-LLOBAT ▪ **VALÈNCIA**

El març arriba i un cop més a València els carrers es plenen de xiquetes i xiquets jugant amb coets, la ciutat s'ompli de gom a gom i l'agenda municipal es carrega d'actes festius: comencen les Falles.

Aquestes festes, però, disten molt de ser una simple celebració popular. Les Falles perderen la seua innocència farà ja molts anys. Avui, la festa s'ha mercantilitzat, com passa amb tot dins de l'actual sistema social, i cada cop resulta menys popular. Els casals fallers ara planten les seues carpes privades on celebren la festa d'esquenes a la resta de la població i la premsa presenta la festa com un duel entre nous rics. Aquests nous rics (promotors i constructors de la València de l'especulació) ara destinen immenses fortunes a la construcció dels cadafals fallers i així atrauen l'atenció de la població que no deixa d'impressionarse davant les xifres: enguany s'han arribat a invertir 600.000 euros en una falla. I qui és capaç d'invertir tal quantitat de diners en un monument que a penes hi serà present durant cinc dies? Doncs, com no, un dels nous amos de la festa, Juan Armiñana, un empresari i promotor que presideix la falla del Nou Campanar (barri construït en els últims 10 anys sobre l'horta i les alqueries del Pouet). Ací no valen ni cultura ni tradició; a base de talonari aquest empresari ja ha guanyat el premi a la millor falla de la categoria especial en les últimes tres ocasions.

La festa al llarg del temps

La festa, però, no fou sempre com ara la coneixem. El seu origen encara avui és discutit però el seu caràcter popular sembla ja inqüestionable. Precisament pel seu origen popular, en un primer moment, la festa fou durament contestada des de les classes governants. Però ja a finals del segle XIX, la burgesia local deixà de menysprear o reprimir les Falles i optà per assimilar-les als seus valors culturals. D'aquesta forma, s'encetava una política reformista que, mitjançant la concessió de premis, tractava de controlar i adequar la festa als seus interessos socials.

En aquest període, la festa es va polititzar i les falles exerciren una crítica social que se centrà en la denúncia d'una determinada configuració de la societat i en una crítica cultural on destacaren els atacs anticlericals i contra la modernitat.

La festa sempre havia mantingut un cert caràcter contestatari on la crítica política i social era present. Açò podria haver-li suposat la seua prohibició; com llavors va passar amb el Carnestoltes i altres festivitats. No fou així, però. De fet, els franquistes transformaren i impulsaren la festa fins a situar-la entre les festes més protegides pel règim.

En aquest procés, lògicament, la festa va patir importants transformacions incorporant nous festeigs coherents amb el nacionalcatolicisme imperant, i la censura i la repressió es van fer habituals. Durant els anys cinquanta, s'arribaren a censurar el 90 % de les falles existents.

Com afirma el sociòleg Gil-Manuel Hernàndez, la visió del món representada a les falles durant el franquisme es caracteritzava per l'antimodernitat, la crítica de la dona i el matrimoni, el gust per allò bròfec i pels temes sexuals juntament amb un peculiar puritanisme. També s'hi troba un anticapitalisme ambigu acompanyat d'un populisme particular, cert pacifisme complementari d'un patriotisme espanyolista, i la defensa d'un valencianisme de caràcter temperamental, superficial i tòpic.

Falla alternativa del terra 2006, de temàtica anticlerical per la visita del papa. IDOIA C. O.

És important destacar, però, que no es donava llavors cap mostra d'anticatalanisme. De fet, foren repetides les manifestacions sobre la germanor entre els pobles dels Països Catalans. Amb l'arribada dels anys 70, malauradament, açò canviaria. Les falles, que ja havien estat instrumentalitzades al servei dels interessos polítics del règim franquista, ara tornaven a jugar un paper polític central. En aquesta ocasió s'empraren per consolidar el moviment blaverofeixista amb el qual tractaren de perpetuar-se els feixistes valencians. En veure perillar la seua hegemonia, els feixistes reinvetaren la festa per posar-la al servei del seu nou aparador populista: el de l'anticatalanisme.

Una alternativa popular i combativa

Si, com hem vist, la festa ha jugat un paper molt important en el desenvolupament de la política valenciana al llarg de la història, no és menor la seua influència política i social en el present. Cal tenir en compte que la festa, tot i fer-se visible fonamentalment durant el mes de març, implica una activitat constant al llarg de l'any per a almenys un 4 % de la població. Els casals fallers són seus socials on el ciutadà inverteix moltes hores del seu temps d'oci. I malauradament, com demostren alguns estudis sociològics, són seus socials on l'ambient predominant és fonamentalment dretà (un 37,5 % dels fallers/eres es declaren de centre-dreta, un 27,3 % de dreta, i tan sols un 8,5 % d'esquerra).

En els últims anys però, els moviments populars han pres consciència de la importància de recuperar la festa o, si més no, de participar-hi amb un plantejament alternatiu. Així, sobretot des de l'esquerra independentista, han començat a celebrar-se sopars, concerts, cercaviles, xerrades... Fins i tot es construeix cada any una falla que, recuperant el plantejament combatiu imperant abans del franquisme, col·loca sota les flames tots els mals del capital. S'obri, així, l'esperança d'un futur en el qual la festa torne a ser popular, combativa i valenciana.

ENTRE LA NOSTÀLGIA...

Grups feixistes es manifesten perquè el castell de Montjuïc no passi a mans de l'Ajuntament.

Ensurt a Terrassa

El passat 22 de març es coneixia que el ministre de justícia espanyol havia denegat la petició d'indult de Francesc Argemí, Franki. L'indult es va demanar l'abril de l'any passat per aturar l'empresonament del jove terrassenc, condemnat a dos anys i sis mesos de presó per ultratge a la bandera espanyola. La notícia venia acompanyada d'una ordre d'ingrés a la presó, que finalment ha quedat suspesa en espera que es resolgui el recurs d'empara al Tribunal Constitucional presentat per la defensa d'en Franki.

La suspensió ha estat motivada pels nombrosos actes de suport al jove, entre els quals s'ha de destacar una manifestació a Terrassa que va aplegar un miler de persones i una concentració a la plaça de Sant Jaume de Barcelona, on es van cremar banderes espanyoles en solidaritat amb en Franki.

Més informació: http://llibertat.com/franki/

... I EL DÉU DEL PROGRÉS

Matutes i els seus amics, amb la bandera de la revolució postindustrial, defensen la construcció d'una autopista a Eivissa.

FOTO: HELENA

Joan Canela

Veí de Sants que ha seguit de prop els recents canvis a Bolívia

"Que a Bolívia puguin millorar la seva situació també dependrà una mica de nosaltres"

Fa anys que col·labora amb els moviments socials del barri, però enguany ha decidit que per seguir aprenent també és important conèixer de primera mà els processos polítics que s'estan donant actualment a l'Amèrica Llatina. I acaba de tornar d'un viatge de tres mesos per Bolívia, des d'on ha estat testimoni de la recent victòria d'Evo Morales.

HELENA OLCINA I AMIGO ▪ **SANTS**

Què et va dur fins a Bolívia?
A l'Amèrica Llatina els moviments socials tenen una capacitat d'incidència social molt més gran que la nostra, així que crec que està bé prendre'n exemple i interessar-se pels seus mètodes, l'organització i les formes de fer.

Però casualment vas coincidir amb les eleccions que van donar la presidència a Evo Morales.
Tampoc tan casualment, perquè ja sabia de les eleccions, encara que, òbviament, no del resultat. El fet és, però, que al final Evo Morales va guanyar les eleccions amb un 54 % dels vots, tot i l'immens frau, i va començar a donar-se un procés de canvi apassionant que vaig poder gaudir en *primera fila*. Especialment emotiva va ser la presa de possessió davant de milers de persones i amb gent dels moviments socials i indígenes de tota l'Amèrica Llatina, com l'escriptor Eduardo Galeano.

Com veus les opcions de canvi per al nou govern?
No ho té gens fàcil. Bolívia està desfeta econòmicament i social. Hi ha moltes necessitats vitals a cobrir de forma immediata i per aconseguir els recursos per fer-ho s'han de nacionalitzar els recursos naturals, bàsicament els hidrocarburs. La qual cosa significa un alt grau d'enfrontament amb les multinacionals del petroli i les potències imperialistes que les recolzen.

Per sort, el procés bolivià és molt col·lectiu, amb un alt grau de participació d'uns sindicats i moviments socials molt potents, i la demanda en favor de la nacionalització és hegemònica, així que en aquesta qüestió Evo tindrà un ampli suport popular. També s'ha de tenir en compte que per ara hi ha governs més o menys d'esquerres a Veneçuela, el Brasil i l'Argentina, per la qual cosa la situació internacional també és bona per al nou govern.

Fins i tot Zapatero li ha donat suport, no?
El *suport* de Zapatero és molt hipòcrita, perquè està condicionat a la "seguretat jurídica" d'empreses espanyoles com Repsol. I quan diu "seguretat jurídica" en realitat vol dir "impunitat". Recentment ha declarat la innocència de Repsol, que ha estat acusada de contraban. No hauria de ser un jutge bolivià qui sentenciés si aquesta empresa privada és innocent o culpable? Aquest tipus de pressions són intolerables, i per això també nosaltres tindrem una petita part de responsabilitat perquè a Bolívia puguin millorar la seva situació.

I els pobles indígenes, com participaran d'eixe procés?
A Bolívia hi ha una majoria de població indígena que ha estat exclosa de la vida política i econòmica des de la fundació de la república. Aquesta majoria és la que ara ha pres consciència de la seva força i s'ha autoorganitzat per prendre el poder. El fet que Evo Morales sigui el primer president indígena d'Amèrica Llatina no es només una dada simbòlica, té una importància política de primera magnitud.

Ara, el següent pas és la convocatòria d'una Assemblea Constituent que transformi l'estat neocolonial en un nou ens plurinacional.

Bolívia ix habitualment als mitjans de comunicació vinculada a l'anomenada 'guerra contra les drogues'. Com es viu açò des d'allà?
Als Andes es cultiva la fulla de coca des de temps immemorials, i aquesta és una planta que té una gran importància en la seva cultura, i fins i tot en la seva alimentació. Llavors va venir la cultura occidental i va convertir aquesta coca en cocaïna, fet que va generar un *problema* en les societats occidentals, i al final vénen els governs occidentals i exigeixen a les nacions andines que eradiquin la planta de la coca. Tot plegat és un despropòsit immens, ja que es pretén que uns paguin per uns problemes que no els afecten, que no han generat i dels quals no es beneficien, ja que les grans màfies del narcotràfic són dels EUA, i també són ianquis els grans bancs que els blanquegen els dòlars.

Però allà es produeix la fulla de coca que es converteix en cocaïna?
És evident que uns pagesos que viuen en la misèria vendran el seu producte a qui pagui millor. Però eradicar la fulla de coca no és la solució, aquesta l'hem de trobar dins de les nostres societats en lloc de llançar les responsabilitats als altres. Allà es proposa industrialitzar la fulla per a usos alimentaris i medicinals, ja que és un producte de gran valor nutritiu i curatiu, i així es crearia un mercat legal que faria perdre interès al mercat il·legal. Però curiosament el país que més s'oposa a aquesta opció és els EUA.

CARTELLS POLITICOSOCIALS

1 de maig

ACTIVITATS

Cada dimecres
Què fas que encara no toques el tabal?
20.30 h:assaig de tabals dels Diables de Sants al Palau de Vidre de les Cotxeres de Sants

Divendres 7 d'abril
Concentració de suport a les preses i presos polítics catalans
20.30 h: davant la seu del Districte de Sants-Montjuïc, organitza l'Assemblea de Joves de Sants.

Dimecres 19 d'abril
Passi de vídeo *La estrategia del Caracol*
A les Cotxeres de Sants

Divendres 21 d'abril
Negres Tempestes
Presentació i festa fins les 2 h a Can Vies

Fins al 18 d'abril
Exposició "Diables de Sants. 25è aniversari"
Al Terra d'escudella

[**Can Vies** Jocs Florals, 42] [**Centre Social de Sants** Olzinelles, 30] [**Casal Independentista** Premià, 31] [**Espai Obert** Violant d'Hongria, 71] [**La Ciutat Invisible** Riego, 35] [**Terra d'escudella** Premià, 20] [**Teteria Malea** Riego, 16] [**Pim Pam Films** Valladolid, 25] [**Castellers de Sants** Vallespir, 28 www.borinots.org] [**Diables de Sants** www.diables desants. org] [**Ateneu Llibertari de Sants** Maria Victòria, 10]